

[Aksel Larsen.]

mig i det væsentlige at henvise såvel til min fremsættelsestale som til de udtalelser, der blev fremsat ved lovforslagets første behandling den 7. april. Der er naturligvis detaljer i nævnte fremsættelsestale, der ikke er fuldt aktuelle i dag, men den begrundet og kommenterer i øvrigt forslaget så udførligt, at det ville være urimeligt her at gentage det sagte. Jeg kan derfor ved denne genfremsættelse fatte mig ret kort.

Det hovedsynspunkt, der ligger til grund for lovforslaget, er, at det i nutidens samfund er en samfundsopgave at sikre egnede boliger til befolkningen, og at boligproblemet kun kan løses ad samfundsmæssig vej. I princippet er dette — al den megen tale om liberalismen til trods — anerkendt af folketinget derved, at vi nu i et kvart århundrede har haft en lejelovgivning, love om tilskud til huslejen og love om boligbyggeri. Virkeligheden er imidlertid den, at man ikke gennem de hidtidige foranstaltninger har løst problemet, som endda synes at blive mere alvorligt og kompliceret. Dets løsning forudsætter tilfredsstillende produktion af byggematerialer og rationel organisering af boligproduktionen. Den forudsætter, at der er jord til byggegrunde, at denne byggemodnes, og at den vristes ud af grundspekulanternes klæber, så spekulationsmæssig fordyrelse undgås. Den forudsætter endelig finansiering af boligbyggeriet, og som enhver ved, er netop finansieringen det store, det altoverskyggende problem i dag.

Vort forslag går ud på, at der oprettes en offentlig boligfond, som årligt får stillet en sådan kapital til rådighed, at den er i stand til at yde lån i, som vi forestiller os, tredje prioritet til det sociale boligbyggeri og derved finansiere så nogenlunde halvdelen af det samlede lånebeløb på op til 95 pct. af byggeomkostningerne. Finansieringen skulle ske mod obligationer til parikurs og med en fast rente på 4 pct. samt den sædvanlige afdragstid for sådanne lån.

For at kunne løse opgaven og — efter de nuværende byggepriser — at kunne deltage i finansieringen af indtil 20.000 lejligheder eller boliger om året må der årligt, i hvert fald i de første år, tilføres fonden en kapital på 1 milliard kr. Langt den største part heraf forudses stillet til rådighed ved bevilling på de årlige finanslove og således,

at pengene overføres fra statskassen til boligfonden og ikke skal tilbagebetales eller forrentes til statskassen. En mindre del af kapitalen kan skaffes til veje ved, at fonden optager lån og ved en opsparingsordning for unge til erhvervelse af bolig, men også derved, at provenuet af visse skatter båndlægges til boligfonden. Her tænker vi i særdeleshed på en kapitalvindingskat på fortjenester ved jord- og grundsalg o. lign. Efterhånden vil fonden også få indkomster ved renter og ved afdrag på ydede lån.

Som vi har fået bekræftet af den højtærede boligminister, vil en rentenedsættelse på blot 1 pct. kunne muliggøre en nedsættelse af huslejen i nybyggeriet med 10 pct. Hvis det forudsættes, at den ene halvdel af det sociale boligbyggeris finansieringsbehov skal dækkes ad hidtidig vej, altså ved optagelse af lån i kredit- og hypotekforeninger, hvilke lån for tiden på grund af obligationskurserne forrentes med op til 10 pct., vil boligfondens virksomhed alligevel betyde en gennemsnitlig rentenedsættelse på 2½-3 pct. og altså kunne medføre, at huslejen bliver 25-30 pct. lavere, end den vil blive med de nuværende finansieringsmetoder.

Hertil kommer imidlertid, at obligationsmarkedet ikke belastes med obligationer svarende til boligfondens udlån på 1 milliard om året eller obligationer, som efter det frie markedes hidtidige kursforhold ville have en nominal værdi af over 1.400 millioner kr. En sådan aflastning af obligationsmarkedet ville utvivlsomt bevirke kursstigninger og dermed yderligere billiggøre boligbyggeriet i almindelighed, men altså også det af boligfonden finansierede byggeri. Hele lejerveauet i nybyggeriet ville efterhånden kunne sænkes. Målet, der skulle stræbes efter, måtte naturligvis være, at boligfonden også efter nogen tids virksomhed bliver i stand til at medvirke ved konvertering af tidligere optagne dyre lån. Endemålet må være at bringe hele finansieringen af boligbyggeriet ind under det offentlige, men boligfonden, som vi foreslår den, er en god — som vi mener — den rette begyndelse.

Ved førstebehandlingen af vort lovforslag den 7. april blev det afvist med forskellige, mere eller mindre — jeg mener: i det væsentlige mindre — relevante indvendinger. Hovedindvendingen fra boligministeren var